

„Недопустиво је бити толерисан“, изјава је којом је великан светског филма Пјер Паоло Пазолини желео да опише свој став према промоцији хомосексуалности у италијанском и западном друштву друге половине двадесетог века.

Како је могуће да човек који је избачен из Комунистичке партије Италије због свог отворено хомосексуалног става буде и човек који је био против толерисања хомосексуалности у јавном простору западних друштава?

Пазолини је био човек пре свега слободарског опредељења и као такав знао је да препозна обриси једне нове идеологије која ће бити искоришћена за ново, капиталистичко, глобално поробљавање човека. И зато се супротставио.

Онај ко је гледао његов филм „Сало или 120 дана Содоме“ препознао је да се у области сексуалности крије могућност најстрашњих злоупотреба и полуга моћи којима нови фашисти своју настрану и насилну природу могу да искале на другим људима. Тако је Пазолини био почетак отпора промоцији хомосексуалности као новој тоталитарној идеологији хомосексуализма.

Хомосексуалност

Хомосексуалност, као сексуална привлачност према особама истог пола, није само производ модерног времена. Позната је и у древним друштвима. Кроз историју људског рода разне цивилизације су ницале, развијале се, достизале свој успон, а затим и назадовање и на крају пропаст. У свим тим цивилизацијама увек је било људи са хомосексуалним склоностима, као и других људи са неуобичајеним сексуалним склоностима разних врста. Међутим, оно што је увек било очигледно јесте чињеница да се отворено испољавање хомосексуалности и њено распламсавање у друштву дешавало у фазама декаденције, у оним временима када је једна цивилизација улазила у фазу

свог распада, када су се и све друге настраности отворено испољавале. Можда можемо да занемаримо да је велика већина људских заједница хомосексуалност морално осуђивала, али не можемо пренебрегнути чињеницу да је хомосексуална појама добијала на значају увек када се распадала породица и када су све друге друштвене улоге у једној заједници биле поремећене. Хомосексуалност је постајала прихватљива у једном друштву онда када су сви органски облици повезивања међу људима у тој заједници постајали нарушени и дегенерисани.

Ово је историјско искуство људске цивилизације, искуство које је записано у дубини архетипа сваког друштва на нашој планети. Али, ово искуство данас не можете наћи ни на једном од глобалних медија. Напротив, сви они се труде да замагле ноторне чињенице и да посеју што више полуистина и пропагандних лажи којима промовишу идеологију хомосексуализма.

Идеологија хомосексуализма

Некада је није било. Чак и у фазама декаденције друштва, хомосексуална распојасаност је била само добар знак да са друштвеним улогама и односима нешто није у реду. Ту појаву нико није злоупотребавао како би од тих маргиналних појава правио идеолошки концепт.

Међутим, данас у условима глобалних медија, глобалних центара моћи и тоталитарних тенденција на глобалном нивоу, социјални инжењери двадесетпрвог века досетили су се да се маргинална појава каква је хомосексуалност може сјајно злоупотребити.

Неолиберални, англосаксонски концепт глобализације подразумева да се планета претвори у неограничено тржиште на коме ће бити допуштени само монополи англоамеричког капитала и њихових сателита док сви остали треба да буду послушна и бесловесна потрошачка маса. Дакле, у таквом свету нема места за суверене народе, њихове мале државе са „бесмисленим“ границама које коче несметани проток англоамеричког капитала. То што су те границе, као израз суверености тих малих народа, уједно и једина и најбоља заштита од сваковрсне пљачке тих истих народа, то није битно или је чак нешто што највише иритира глобалне господаре. Зато све квазимеђународне а уствари наднационалне структуре какве су Светска банка, ММФ, ЕУ, ОУН, Светска трговинска организација, Светска здравствена организација... и сличне, служе да разграде и обесмисле све националне државе као последње уточиште

малих народа и аутентичних интереса њихових грађана.

Али, и када ове мегаструктуре дуготрајном пропагандном припремом кроз глобалне медије, економским исцрпљивањем кроз сурове кредитне линије, и најзад глобалним солдатескама какав је НАТО, скрше последње трагове суверености у националним државама и претворе их у смешне протекторате или их отворено окупирају, и тада им остаје један велики проблем који не могу да реше тек тако и преко ноћи.

Малим народима остаје могућност да сачувају свој културни идентитет и своју социјалну структуру која је обично значајно здравија од деструктивних друштвених образаца које одавно баштине светске метрополе. Дакле, поробљени народи су још увек виталнији, друштвени односи су им здравији од онога што као друштвени модел са собом носе светски господари.

То је врло опасна чињеница за глобални поредак. Глобални социјални инжењеринг се не мали број пута уверио да овако поробљени народ који је сачувао своју социјалну структуру и културни идентитет никада није до краја покорен. Увек се из здравог друштва свесног своје културне посебности лако укреше варница побуне, а затим и велике ватре устанка којим глобални поредак може и да се спали.

И ту долазимо до улоге коју има *идеологија хомосексуализма* као пета колона глобалног поретка намењена разарању здравих друштвених односа и самим тим и виталности покорених народа.

Треба јасно нагласити да носиоци идеологије хомосексуализма не морају нужно бити хомосексуалци. Уобичајено је да се промоцијом хомосексуалности (што је срж идеологије хомосексуализма) као врховни менаџери не баве хомосексуалци већ хетеросексуалци који су за то добро плаћени или захваљујући томе добро друштвено позиционирани. Ово су људи који своје друштвене привилегије могу да захвале само томе што обављају посао промотера хомосексуалности док би у сваком другом случају те привилегије изгубили јер немају никакве друге друштвене, стручне и људске квалитете.

Свесни своје небитности у сваком другом друштвеном односу, промотери хомосексуалности као носиоци идеологије хомосексуализма су врло острашћени,

искључиви, тоталитарни и нетолерантни. Они такође добијају улогу друштвених сводника хомосексуалности. Наиме, свесни да раде некоректан, неприродан и манипулативан посао, да тим послом изазивају велику социјалну штету, они се попут свих друштвених паразита организују у непринципијелне али интересно врло јаке котерије и лобије. На тај начин они прикупљају следбенике нудећи им да и они постану промотери хомосексуалности и на тај начин стекну друштвене привилегије (новац, лакшу проходност у медијима и каријери, кривичноправну недодирљивост, итд...), оне привилегије које су или недопустиве у здравом и нормалном друштву или оне привилегије које никада не би стекли својим личним квалитетима и радом већ их сада незаслужено стичу преко припадности разним лобијима промотера хомосексуалности.

Одлике идеологије хомосексуализма

Дубоко је *антисоцијална*:

- када у једном друштву дође до разарања органских заједница и веза (породица, локалне заједнице, народност, струковна удружења, итд...), и када се помешају и погубе друштвене улоге (отац, мајка, родитељ, дете..., итд), свака добронамерна друштвена акција препознаје се по томе што покушава да ове односе и улоге сачува и да их врати у нормалу. Насупрот томе, промотери хомосексуалности-идеолози хомосексуализма подстичу урушавање ових улога и разарање породичних и социјалних веза. Амбијент у коме би се они идеално осећали је друштво претворено у скуп појединаца који се међусобно сексуално размењују као робе на тржишту. Такво друштво би увек било на ивици да се претвори у зверињак и ван те зоне би га одржавала само велика репресија. То је друштвени амбијент који идеолози хомосексуализма прижељкују.

- Антисоцијална је и по томе што изузетно погодује развијању *негативне селекције* јер се хомосексуалци као природно мањинска друштвена група могу одржати у привилегованом положају само организовањем кроз непринципијелне али интересно добро увезане котерије и лобије. Ово се може постићи и на други начин, то јест кроз репресивни апарат који би им дао привилегију да они буду на друштвеним позицијама само зато што су хомосексуалци, а не зато што те позиције по својим личним квалитетима заслужују.

Дубоко је *агресивна*:

- како су хомосексуалци у сваком друштву мањина, нормално је очекивати да су самим тим и рањиви, то јест да су они група која нема интереса да друштвене сукобе решава на насилан начин. Међутим, ово не важи за промотере хомосексуалности-идеологе хомосексуализма који своју агресивност испољавају увек када су у позицији да делују као физички јачи и организованији. Дobar пример је деловање геј и лезбо активиста (типични представници идеологије хомосексуализма) у Калифорнији након сазнања да су на референдуму изгубили право да се њихове везе сматрају легитимним браковима. Калифорнија је постала поприште насилног дивљања њихових организованих банди јер се они у Калифорнији осећају као моћна друштвена група.

- агресивност се огледа и у инвазивности њихових захтева. Док је сваком хомосексуалцу (који нема политичких претензија на основу своје сексуалне особености) довољно да га друштво заштити од билокаквог злостављања због његове хомосексуалности, дотле се идеолози хомосексуализма на томе никада не заустављају. Тај такозвани антидискриминациони захтев је само први корак којим они почињу свој агресивни продор у само ткиво друштвених односа. После добијања антидискриминационог закона (где се они штите не само као остали грађани већ као привилегована друштвена група) следи потреба да се манифестује окупљање геј и лезбо активиста кроз опскурне геј-параде. Наравно, у почетку ове параде морају бити наизглед пристојне како не би одмах изазвале жестоку реакцију у још увек традиционалним друштвима. Међутим, како време пролази те параде постају прави карневали перверзности. Затим, њихов марш кроз институције се наставља и захтевају да се легализују њихове хомосексуалне везе и изједначе као легални бракови, да се законски третирају као и заједница мушкарца и жене. То је први корак до онога што се аутоматски затим дешава, а то је захтев да се таквим „браковима“ омогући да усвајају децу.

У овом случају, када до тога дође, идеолози хомосексуализма улазе у зону грубог кршења права детета да се нормално развија, да има могућност да упозна здраве друштвене односе и породичне улоге. Аргумент који износе како они наводно не би утицали на сексуално опредељење детета је потпуна лаж и бесмислица јер дете до свог пунолетства нема слободну вољу и самим тим је подложно агресивним утицајима. Ако је недопустиво децу излагати политичкој пропаганди и користити их у политичкој пропаганди пре њиховог пунолетства, зашто то не би било онемогућено и у вези са сексуалном пропагандом.

И најзад, када идеолози хомосексуализма освоје све друштвене институције као што су то постигли у Холандији, следећи корак је легализација педофилских странака и организација. Када је у Холандији регистрована педофилска странка, и када се

нормални део јавности побунио, уставни суд те државе (познате по суровости према традиционалним странкама и покретима) одбио је да забрани педофилску странку јер је наводно то противно „слободарским“ традицијама Холандије!!!

Изразито је *редукционистичка*:

- Идеологија хомосексуализма инсистира да се личност човека који има хомосексуалне склоности сва подреди манифестовању тих склоности. На тај начин они поступају као радикално идеолошки острашћени. Идеолози хомосексуализма су до крајњих граница довели оно што свака идеологија као баласт носи у себи. То је тоталитарна спремност да се живот у свим његовим појавним облицима сузи на сувопаран идеолошки оквир. Целокупно искуство и трагика двадесетог века научила је све социјалне мислиоце да избегавају идеолошку острашћеност и да најзад напусте идеолошке ровове како би се зауставио дух тоталитаризма који је у прошлом веку довео до толико десетина милиона побијених људи. Међутим, идеолози хомосексуализма као да су преспавали ово искуство човечанства. Они наступају као искључиви заступници хомосексуалаца и све те људе свде на просте носиоце одређене врсте сексуалности. Дакле, глупост овог идеолошког опредељења је тим већа када се схвати да је све концентрисано само на питање тога с ким ко иде у кревет. Овакав редукционизам који идеолози хомосексуализма спроводе у погледу личности хомосексуалаца је озбиљан знак њихове тоталитарне природе.

Добра илустрација оваквог закључка о природи геј и лезбо активиста је то што се управо ових дана, а поводом организовања геј-параде у Београду, јављају многи хомосексуалци који се отворено супротстављају манипулацијама од стране геј-активиста који покушавају те људе да искористе као обично идеолошко оруђе и сувопарну чињеницу у својој потреби да се обрачунају са традиционалним вредностима српског друштва. Тако се јављају хомосексуалци патриотских и религиозних опредељења који не дозвољавају геј-активистима да говоре и у њихово име...

Историјски, ова идеологија се увек показивала као *колаборационистичка* са разним врстама окупатора:

- први сусрети нашег народа са масовним хомосексуалним понашањем били су везани за походе војске Османске империје када је ова освајала српске средњевековне земље. Тада није постојала осмишљена идеологија хомосексуализма али су хомосексуална оргијања османлијске солдатеке служила да се сломи морал и да се још више

запрепасти и порази дух српског народа у отпору освајачу. Из ових времена и времена када су се Срби борили за слободу од османских освајача потиче онај емотивни набој са којим наш језик колоквијално описује хомосексуалца. С временом сам израз „педер“ (који је касније настао) престао је да се односи само на хомосексуалца већ се проширио на све оне који се понашају претворно, улизички, издајнички... Тако када неко некога данас назове „педером“ то уопште нужно не значи да је та особа хомосексуалац већ да је неко ко поседује особине притворности и карактерне непоузданости, да је склон издаји...

- у наше време ова одлика идеологије хомосексуализма, њена колаборационистичка црта се огледа у чињеници да су се ЛГТБ организације и активисти осино појавили у нашој јавности тек после НАТО агресије и отворене окупације дела Србије. Тек када је затим инсталиран целокупни окупациони апарат у Србији и остатак наше државе (који није директно окупиран) претворен у протекторат, а поготово када су преузети медији, геј и лезбо активисти су постали довољно храбри да своје идеолошке захтеве претворе у приоритетне теме у српском друштву...

Такође је упадљиво одсуство билокаквог сукобљавања геј и лезбо активиста са билокојом структуром и потезом НАТО-а у Србији или на Косову и Метохији (иако је за то било безброј разлога за сваку организацију која би се стварно бавила људским и мањинским правима). Ову одлику идеолога хомосексуализма врло добро уочава писац графита по Београду: „док су на Косову Срби без струје и воде у Београду се приче о педерима воде...“.

Суштински је идеологија хомосексуализма *промотер потрошачког менталитета*:

Док људи са хомосексуалним склоностима припадају свим друштвеним слојевима и можете их наћи у свим друштвеним ситуацијама и односима, дотле промотери хомосексуалности- идеолози хомосексуализма увек су спремни да своје ставове заступају и бране у дослуху са оним што се условно може назвати елитом или боље речено „високим друштвом“ (џет-сет и сл). Најагресивнију промоцију идеологије хомосексуализма можете видети на модним пистама и у свету високе моде, уметности, на естради и уопште у свету масовних медија поготово оних који би могли да се означе као „жута штампа“. Све ове стубове „високог друштва“ карактерише то што су заступници и главни заточеници потрошачког менталитета који је толико разуздан да је попримио размере социјалне патологије.

Ови, квазиелитни слојеви друштва изузетно су наклоњени идеологији хомосексуализма, а то је и природно јер се ишчашеност њихових социјалних односа види у томе што су своју егзистенцијалну усамљеност покушали да надоместе ненормално великом потрошњом. Модел социјалног понашања припадника „џет-сета“ је такав да изузетно погодује идеолозима хомосексуализма: они избегавају билокакве трајне везе, нису породични људи, солидарност са потлаченима показују само када им то погодује имиџу и када су укључене камере, своју усамљеност на емотивном и егзистенцијалном плану надомешћују претереном куповином непотребних добара и прескупих статусних симбола.... Све то одсликава савршеног потрошача који идеално одговара као конзумент глобалном капитализму. У оваквом амбијенту идеолози хомосексуализма се осећају најприродније јер се уз све површне социјалне односе које припадници „високог друштва“ остварују, подразумева и лакоћа с којом се конзумира и друга особа на свим плановима па и на плану сексуалности... често хомосексуалне. А истовремено припадност привилегованом друштвеном слоју даје неопходну заштиту за све паразитске односе, па и за промоцију хомосексуалности, што је срж идеологије хомосексуализма.

Сликовит пример за ову тврдњу је то што је Њујорк (метропола најнаклоњенија идеолозима хомосексуализма – незванична геј престоница света) град чијих 70% становништва чине људи који живе сами - значи град самаца, а самци су (због одсуства породице и њене солидарности) идеални потрошачи и иначе идеални објекти билокакве социјалне манипулације...

Идеологија хомосексуализма је у својој последњој инстанци и изразито *нехумана па можда и антихумана*:

Пошто овај идеолошки покрет чине разноврсне и разнородне политичке организације и активисти, једни су наизглед само заинтересовани за борбу против дискриминације и потребу да друштво прихвати хомосексуалце, док има и оних који своју идеологију развијају до лудила у коме би већина људи имала храбрости да направи чувени „искорак“ у јавност и себе декларише као хомосексуалца. Проблем је што на крају свака промоција хомосексуалности као срж идеологије хомосексуализма доводи до тога да се склизне у овај потпуно неочекиван и нехуман концепт, а то је концепт покушаја да се што већи број људи на планети придобије за хомосексуално опредељење. Ма колико ово ненормално изгледало (и ма колико ово нема никаквог изгледа на успех), сама намера идеолога да иду у овом правцу говори о њиховој нехуманости.

Да је ово нехуман концепт говори чињеница да би у том случају продужење људске врсте природним путем било угрожено. Наравно да савремена наука има вештачке

методе оплодње и рађања, али је и чињеница да је то потпуно нова грана науке и да ће тек будућност показати да ли ова индустрија има и своје нежељене последице. Ако би идеолози хомосексуализма чак и тврдили како је вештачко рађање идеалан модел, они би имали и проблем што то за многе верујуће људе на планети није прихватљиво. Што значи да би промоција овог става морала да укључује и репресију великих размера те тако опет улазимо у област тоталитарне и агресивне природе идеологије хомосексуализма.

Међутим, оно што говори о антихуманистичкој црти ове идеологије није само чињеница да се њени екстремни представници играју идејама о хомосексуалној планети, већ чињеница да њихова егоцентрична хистерија много више погодује једној суштински антихуманој методи репродукције људске врсте са којом се све више и илегално експериментише. То је клонирање. Свесни да је цела људска цивилизација јасно против ове методе, геј и лезбо активисти у јавности не иступају са овим захтевом али је приметно да су увек у близини оних који се овим илегалним експериментима баве.

Идеологија хомосексуализма изузетно погодује и социјалним инжењерима глобалних размера који промовишу идеју о „златној милијарди“ (тврдња да људску популацију на Земљи треба свести на једну милијарду како би се обезбедио завидни животни стандард, док остали становници Земље треба да нестану и то су обично они из сиромашнијих и обесправљених народа на планети). Када се све ово има у виду врло је јасно да идеологија хомосексуализма има крајње нехуман, а у свом екстремном виду и антихуман карактер.

Ефикасно против идеологије хомосексуализма

Пошто се уоче све одлике промоције хомосексуалности као својеврсне идеологије хомосексуализма, а ова идеологија добије све обресе једног тоталитарног концепта (антисоцијални, агресиван, потрошачки, колаборационистички, редукиван и нехуман), онда се намеће обавеза да се слободарски и хумани концепт друштвене акције њему супротстави.

Ненасилно према хомосексуалцима а ефикасно према промотерима хомосексуализма може да се супротстави само здраво друштво.

Здраво друштво није концепт неке дарвинистичке или расистичке чистоте и здравља већ концепт друштва које сваком свом члану даје могућност да своју личност максимално оствари у свој њеној слојевитости. А личности и њеног развоја нема без заједнице (породичне, друштвене, завичајне, етничке, државне... итд...).

У свом појавном смилу, у јавном простору, здраво друштво се препознаје као друштво пристојности. Пристојност је однос којим друштво као заједница поштује приватност као неприкосновени лични простор сваке особе.

Ако вратимо пристојност у јавни простор ми смо на најефикаснији начин онемогућили промотере хомосексуалности да шире своју идеологију хомосексуализма.

Када сви своје сексуалне афинитете оставимо у свом приватном простору онда нема могућности да неко профитира на парадирању свог сексуалног опредељења, било оно хомосексуално или било које друго.

Такође, здраво друштво и држава која га подржава обавезна је да штити све своје грађане од упада у приватност или насиља и дискриминације према било коме због његове приватности, ако је она таква да не угрожава слободу и приватност других.

И све постаје једноставно, као када сване јутро и сунчева светлост растера све ноћне утваре. Људи са хомосексуалним особинама нису предмет дискриминације и насиља јер нико нема право да им узнемирава приватност, а у јавном простору наступају само као целокупне личности у границама пристојности.

Идеолози хомосексуализма постају технолошки вишак јер је промоција хомосексуалности неприхватљива са позиције пристојности коју здраво друштво и његова држава штите.

Аутор је члан редакције часописа „Двери српске”